connexúmque separari non possunt, item in eadem rectum, & album: quanquam rectum est, quod album non est, nisi per accidens, substantia sit eiusdem licet: ita si quæ pars animæ præterea adscribitur, omittitur, vt naturale. Humanæ nanque animæ hæ partes propriæ sunt, quocirca nec nutrix, nec concupiscibilis facultas existimari hominis propria debet. Ex naturæ enim humanæ conditione, necessum est, rationem, ac rerum agendarum principium, tum operandi potentiam inesse. Porrò quia ratio non imperat rationi, sed affectionibus & cupiditati: oportet & has quoq. partes assignari: & quemadmodũ bona habitudo ex singulis corporis virtutib. cõstat, ita & animæ virtus quatenus finis, è singulis cõflatur. Virtutis verò duę species sunt, moralis alia, alia intellectiua: neq. enim iustos tantũ, sed etiã intelligẽtes, sapiẽtésq. laudamus, quia virtutem, eiúsve opus laudibus celebrari suprà ostẽdimus: hę verò, cùm nõ operẽtur ipsæ quidẽ, operationes tamẽ virtutũ existũt. Quia verò intellectiuæ partes cũ ratione sunt, à parte rationẽ habẽte vendicãtur, quę imperiũ obtinet in anima, nẽpe quæ ratione participat. Morales verò, irrationalis quidem partis sunt, sed quæ necessariò sequitur dicentem. Neque enim interroganti, cuiusmodi sit moribus aliquis, respondemus: Sapiens, & callidus, at mansuetus, aut confidẽs. His itaque consequens, vt de virtute morali, primùm quid sit, & quæ eius partes, consideretur: ad hæc enim etiam reducuntur ea, per quæ fiant. Oportet autem inquisitionem, quemadmodum in aliis, ita fieri, vt priùs constet quod omnes quærunt, & próinde per ea, quæ verò quidem, sed non perspicuè dicuntur, ea quæ & vera sunt, & perspicua, colligere. Pétinde enim se hæc vestigatio habet, ac si sanitatem finire, dispositionem corporis optimam, instituam: & Coriscum illum, qui in foro sedet, nigerrimum esse dicamus. Quid enim sit alterutrum horum, ignoramus: próinde quò quid sit vtrunque cognoscatur, operæpretium est quo pacto habeat, prænouisse. Primum igitur constituatur, præstantissimam actionem à præstantissimis virtutibus produci, & in singulis quid optimum sit, efficere, ídq. ab vniuscuiusq. virtute. Vt è laboribus commodis, nutrimentóq. idoneo, bona habitudo oritur, ex habitudine verò optima, optima etiã elaborant homines. Deinde omnẽ dispositionẽ ex iisdem hoc, vel illo pacto illatis, nasci, & corrũpi, velut sanitas ex laboribus, alimẽto, & tẽporibus, quæ inductione patẽt. Próinde & virtus, nascẽs à motib. animæ præstantissimis, & vnde

A καὶ τὸ κυρτὸν ἀδιαχώριστον. καὶ τὸ ὀδὺ καὶ τὸ λευκόν· καὶ τι τὸ ὀδὺ καὶ οὐ λευκόν, διὰ κ᾽ συμβεβηκός, καὶ οὐσία τῶ αὐτῶ. ἀφῃρημένῃ ᾗ καὶ εἴ τι διὸ ὅτι μέρος ψυχῆς, ὅῃ τὸ φυσικόν. αἰθεωρίνης ᾗ ψυχῆς, τὰ εἰρημένα μόρια ἴδια. διὸ οὐδ᾽ ἀ ἀρετὴ ἀ τῶ ὀρεκτικοῦ καὶ ὀρεκτικοῦ, αἰθεωρίου· δεῖ γὰρ εἰ ἡ αἰθεωρία, λογισμὸν ἐνεῖναι καὶ ἀρχὴν καὶ τοιῶξιν. ἄρχει δ᾽ ὁ λογισμὸς οὐ λογισμῶ, ἀλλ᾽ ὀρέξεως καὶ παθημάτων· ἀναγκη ἄρα ταῦτ᾽ ἔχειν τὰ μέρη. καθάπερ ἡ βουλῆς σύγκειται ἐκ τῶ κ᾽ μόρεων ἀρετῶ, οὕτω καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἀρετὴ ἡ τέλος. ἀρετῆς ᾗ εἴδη δύο, ἡ μὲ ἠθική, ἡ ᾗ διανοητική. ἐπαινέομεν γὰρ ἐ μόνον τοὺ δικαίους, διὰ κ᾽ τοὺ σωφρονοῦντας κ᾽ τοὺς σοφούς. ἐπαινετὸν γὰρ ὑπάρχει τὸ ἡ ἀρετὴ, ἡ τὸ ἔργον. ταῦτα δ᾽ ἐκ ἀνεργεῖ, ἀλλ᾽ εἰσὶν αὐτῶ ἐνέργειαι. ἐπεὶ δ᾽ ἀ διανοητικὴ μ᾽ λόγου, ἀ μὲ τοιαύτη τῶ λόγον ἔχοντος, ὁ ὅσπαρ κτικόν ὅτι τῆς ψυχῆς ἡ λόγον ἔχει· ἀ δ᾽ ἠθικὴ, τῶ δόξαν μὲ, ἀκολουθικοῦ ᾗ κ᾽ φύσιν τῶ λόγον. οὐ γὰρ λόγομὲν ποῖός τις τὸ ἦθος, ὅτι σοφὸς ἢ δεινός, ἀλλ᾽ ὅτι χρᾶος ἢ θρασύς. μ᾽ ταῦτα σκεπτέον πρῶτον περὶ ἀρετῆς ἠθικῆς τί ἐστι, καὶ ποῖα μόρια αὐτῆς. εἰς τοῦτο γὰρ ἀνήκει, καὶ γίνεται διά πνων. δεῖ δὴ ζητεῖν ὥσπερ ἐν τοῖς δημοῖς ἔχοντές τι ζητῶσι πάντες, ὥστε δεῖ διὰ τῶ ἀληθῶς μὲ λεγομένων, οὐ σαφῶς ᾗ, πειρᾶσθαι λαβεῖν καὶ τὸ ἀληθῶς καὶ σαφῶς. νοῦ γὰρ ὁμοίως ἔχομεν, ὥσπερ αἰ εἰ καὶ ὑγίειαν, ὅτι ἡ ἀρίστη διάθεσις τῶ σώματος, καὶ Κορίσκῳ ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ μελάντατος. τί μὲ γὰρ ἑκάτερον τούτων, ἐκ ἴσμεν· πρὸς μὲν τὸ εἰδέναι τί ἑκάτερον αὐτῆς, πρὸ ἔργου τὸ οὕτως ἔχειν. ὑποκείσθω δὴ πρῶτον ἡ βελτίστη διάθεσις ὑπὸ τῶ βελτίστου γίγνεσθαι, καὶ πρᾶττεσθαι ἄριστα περὶ ἕκαστον ὅπερ τῆς ἑκάστου ἀρετῆς· ὅῃ πόνοι τε ἄριστοι καὶ ἡδοναὶ, ἀφ᾽ ὧν γίνεται ἡ δόξα, καὶ ὅπερ τῆς δόξας πονοῦσιν ἄριστα. ἐπ᾽ πᾶσαν διάθεσιν ὑπὸ τῶ αὐτῶ γίνεσθαι καὶ φθείρεσθαί πως πρὸς φερομένων, ὡσπερ ὑγιὰ ὑπὸ ἰατρῶ καὶ ἀγωνιστῶν. καὶ ἡ ἀρετὴ ἄρα ἡ τοιαύτη διάθεσίς ἐστιν, ἡ γίνεται τε ὑπὸ τῶ ἀρίστων περὶ ψυχὴν πινήσεων,

B

C

D

E

F